

святѣ-ты мѣста у Христіанскы рѣдѣ. Папа Урбанъ II въсползувалъ ся отъ това располженіе на духове-ты въ Европѣ, та наистинѣ въорѣжилъ противъ Мухаммеданцы-ты всицкы западны Христіаны и съ това причинилъ длѣгы войны измежду Христіаны-ты и Мюсюманы-ты; тыя войны въ исторіѣ-тѣ сѣ извѣстны подѣ имя Кръстоносны. За орѣдіе на папѣ-тѣ въ това дѣло былъ пустынникъ Петѣръ Аменскый. Петѣръ, весма дребенъ и при това грозенъ чловѣкъ, още отъ дѣтинство почти посвятилъ си живота на служеніе Богу. Като отишълъ въ Палестинѣ и видѣлъ въ какво жалостно състояніе ся намѣрвалъ тамошни-ти Христіане, той ся вратилъ въ Европѣ и по дозволеніе отъ папѣ Урбана II пустилъ ся да проповѣда съ живо прѣдставленіе, какъ теглятъ Палестинскы-ти Христіане, побунили цѣлѣ Италіѣ, Франціѣ и Германіѣ, като имъ доказвалъ такожде, че сѣ длѣжны да помогнѣтъ на страдаѣщы-ты си за Христа братія.

Папа като видѣлъ какво дѣйствіе произвела Петрова-та проповѣдь, 1094 г. свыкалъ въ Піячицѣ съборъ, на кой-то много тысящы душъ изявили желаніе, че сѣ готовы да помагати въ това богоугодно дѣло за освобожденіе на Св. мѣста. Още по-голѣмъ успѣхъ въ това ималъ съборъ-тѣ, что ся дръжалъ на другѣ-тѣ годинѣ (1095) въ Французскый градъ Клермонъ: на тоя съборъ ся събрали толкова много благородници, или рыцари, что-то у града нѣмало мѣсто, гдѣ да ся смѣсти това множество, кое-то ся слитнѣло да чюе папинѣ-тѣ проповѣдь. Тука най-напрѣдъ говорилъ Петѣръ, а послѣ папа-та, кой-то заврѣшилъ слово-то си съ Спасителевы-ты рѣчи: » кой-то люби отца или матеръ повече отъ мене, той не е достоинъ за мене; и кой-то зарадъ мене остави домъ, отца, майкѣ, женѣ и дѣтца или имотъ, той сторично ще полу-чи и ще наслѣди животъ вѣчный».

Папа млѣкнѣлъ и хылады гласове изывкали: „ така е